

Sint-joris,
eng-erd
en de grote
eendenkoers
naar zee

Een episch
en waarachtig
overdreven
verhaal uit
het lieflijke
Oorbeek

Het begin van het avontuur

Lang geleden, in de jaren stillekes, was Oorbeek een vredig dorpje aan de Menebeek. De huizen stonden gezellig bijeen, de boomgaarden droegen sappig fruit en aan de rand van het dorp schitterde het legendarische Badkasteel.

In de Kerkstraat woonden vier onafscheidelijke sloebers: Nieke, Sofie, Gust en Jaak. Elke dag trokken ze naar de Mene, op zoek naar avontuur en kattenkwaad.

Op een dag kwam Jaak met een idee.

“Als we nu eens een eendenkoers naar zee organiseren?”

De anderen keken hem bedenkelijk aan. Maar Jaak had een eenvoudige redenering:

“Alle beken, rivieren monden toch uit in zee!”

En dus werden enkele plastic eendjes te water gelaten. Sofie ging in een roeibootje mee, terwijl de anderen langs de oever meeliepen. Zo begon de Grote Oorbeekse Eendenkoers

naar Zee.

Al snel weerklonk langs de Mene één geluid:

“Kweik! Kweik! Kweik!”

Toen de eendjes de Gete bereikten, stonden enkele Tienenaars hen op te wachten. Ze waren niet bepaald enthousiast over het Oorbeekse gekweik.

Maar het gekwaak hield niet op. Het galmde over de velden, langs de molen en tot diep in de Menebeek.

En daar werd iets wakker...

Eng-erd de verschrikkelijke

De volgende ochtend stormde de molenaar het dorp binnen.

“Ik heb een monster gezien in de Menebeek!”

Niet veel later zagen ook anderen een metershoge gedaante uit de mist verschijnen.

Het water kolkte, het riet beefde en toen klonk een oorverdovend:

“KWAAAAAK!”

Ramen trilden. Koeien schrokken. En al snel kreeg het monster een naam:

ENG-ERD DE VERSCHRIKKELIJKE!

De verhalen werden steeds straffer. Eng-erd zou groter zijn dan een paard, vuur kunnen spuwen en zelfs zeven talen spreken.

Maar één ding stond

vast: Eng-erd was een eend. Een gigantische eend.

De inwoners durfden niet meer naar de Menebeek en gaven de vier sloebers de schuld.

Dus werd de hulp ingeroepen van een echte held: SINT-JORIS!

De ridder verscheen op zijn witte paard, met blinkend harnas en zwaard.

“Vrees niet. Ik heb ooit een draak verslagen!”

“Maar dit is een eend,”

stamelde de molenaar.

“Hoe moeilijk kan dat zijn?”

vroeg Sint-Joris.

Dat bleek een vergissing.

Toen Eng-erd uit het water oprees, veroorzaakte zijn enorme lijf een golf die bijna de brug wegspoelde.

“KWAAAAAK!”

Eng-erd draaide zich om... en zwom weg.

Sint-Joris moest erachteraan. Door de

beek. Door het riet. Rond de molen. Langs het Badkasteel en de kerk.

Drie dagen lang.

Op de vierde dag was Sint-Joris doodop. Toen kwamen Nieke, Sofie, Gust en Jaak bij hem.

“Misschien moeten we niet vechten,” zei Sofie.

Gust knikte.

“Misschien moeten we kweiken.”

Het geheim van eng-erd

De vier sloebers en Sint-Joris keerden terug naar de Menebeek. Daar dreef Eng-erd rustig tussen de waterlelies.

Sint-Joris stapte voorzichtig naar voren.

“Eng-erd, waarom jaagt ge de mensen zo’n schrik aan?”

De grote eend keek hem aan en kwaakte:

“Omdat niemand ooit vriendelijk goeiedag zegt.”

Eng-erd vertelde dat iedereen hem een monster, een verschrikking en een gevaarlijke eend noemde. Niemand had ooit gevraagd hoe het met hem ging. Toen begreep Jaak het.

“Was het misschien door onze eendenkoers dat ge wakker zijt geworden?”

Eng-erd knikte.

“Jullie gekweik klonk als een uitnodiging. Ik dacht

dat er eindelijk volk was dat mijn taal sprak.”

Nieke haalde de plastic eendjes boven. Er waren er nog drie over.

“We wilden ze naar zee

laten varen.”

Eng-erd keek naar de kinderen en spreidde zijn enorme vleugels.

“Dan zal ik de eendjes beschermen.”

En ze leefden nog lang...

Samen trokken Sint-Joris, de vier sloebers en Eng-erd naar het dorpsplein. Daar vertelden ze hun verhaal.

De inwoners van Oorbeek beseften dat ze vooral bang waren geweest voor hun eigen verzinsels. Eng-erd gaf toe dat zijn verschijningen in de mist misschien ook een béétje overdreven waren.

Vanaf die dag begroette iedereen hem vriendelijk.

“Goedemorgen, Eng-erd, schone dag vandaag! Alles goed met de waterlelies?”

Eng-erd werd voortaan Eng-erd de Vriendelijke, beschermmer van de Menebeek en erevoorzitter van de Eendenkoers naar Zee.

En de eendenkoers? Die werd een jaarlijkse traditie.

Wanneer de eendjes de Gete bereikten, stonden de Tienenaars klaar. Eerst met gefronste wenkbrauwen, later met open armen.

Want wat in de beken al jaren weerklonk,

werd in 1971, bij de fusie, officieel:

De oorbeekse en tiense kweikers werden verenigd!

En Sint-Joris? Die vertelde voortaan overal dat een draak verslaan eenvoudig was.

Maar een gigantische eend begrijpen, vier sloebers begeleiden én een dorpsruzie over gekweik oplossen?

Dat was pas heldenwerk!